

ת"ד 6377/06/17 - מדינת ישראל נגד סומיה בובלי

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 6377-06-17 מדינת ישראל נ' בובלי
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד פרידמן

המאשימה

נגד

סומיה בובלי
ע"י ב"כ עו"ד פליאס

הנאשמת

הכרעת דין

הנאשמת זכאית מחמת הספק

כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה גרם תאונת דרכים, נזק וחבלות של ממש, בגין אי מתן זכות קדימה לרכב הנוסע ממול, בעת פניה שמאלה בצומת, עבירה על תקנות 64(א)(2) ו-21(ב)(2) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, הרי שביום 16.3.17, נהגה הנאשמת ברכב בתל אביב, ברחוב ד"ר ארליך, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעה לצומת עם רחוב עבד אל גני, החלה בפניה שמאלה, מבלי לתת זכות קדימה לעדס עו"ד, שנסע אל אופנוע, ברחוב ד"ר ארליך, מכיוון מזרח לכיוון מערב וממול לכיוון נסיעת הנאשמת והחל לחצות את הצומת, חסמה דרכו וכלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הרוכב המעורב חבלות של ממש - שבר בעצם הבריח, שבר תלישה ברגל שמאל ופריקה בעצמות החזה וכן, נחבלו בגופן הנאשמת ובתה, שנסעה עמה ברכב.

הנאשמת כפרה באחריותה לגרם התאונה שבנדון.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה 1 - רס"ב ראובן גולדרינג, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/1.

עד תביעה 2 - בוחן תאונות דרכים, רס"מ זיו טרבלוס, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: ת/2 - תרשים, ת/3 - סקיצה, ת/4 - מזכר מיום 7.4.17, ת/5 - לוח תצלומים, ת/6 - הודעת נאשמת עם טופס יידוע לחשוד.

עד תביעה 3 - רס"ל גולן הבה, מטעמו הוגש דו"ח פעולה, שסומן ת/7

עד תביעה 4 - עדס עודי, הרוכב המעורב

כמו כן, הוגשו בהסכמה: ת/8 - תעודות רפואיות בעניינו של המעורב, ת/9 - תעודות רפואיות בעניינה של הנאשמת, ת/10 - תעודות רפואיות בעניינה של הנוסעת.

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

הנאשמת נהג ברכב, כמפורט לעיל.

עד תביעה 4, העיד כי צומת לפני הצומת נשוא כתב האישום, עמד והמתין לאור הירוק ברמזור ולאחר שהחל לנסוע, במהירות של 50 קמ"ש בלבד, פנתה הנאשמת שמאלה בצומת והוא נכנס בה.

לגרסתו, הבחין ברכב הנאשמת, לראשונה, ממרחק של 10 מטרים והתאונה אירעה בתחילת הצומת.

העד נחקר בחקירה נגדית לגבי אחת מגרסאותיו במשטרה, לפיה, נסע בנסיעה שוטפת והשיב, כי עצר ברמזור.

העד אישר כי אין תמרור 302 בכיוון נסיעת הנאשמת, אף כי טען כך.

העד אישר כי המרחק בין רחוב נתן פרץ, ממנו יצאה הנאשמת, עובר לפני שמאלה לרחוב עבד אל גני, אינו עולה על 25 מטרים וכאשר נשאל, מדוע לא הבחין ברכב הנאשמת, עד מרחק של 10 מטרים בלבד, השיב, כי החל בנסיעה ובאמצע, כאשר עולים בעליה, היא פנתה והתאונה קרתה.

העד טען כי נסע במהירות של 50-60 קמ"ש וכי המהירות המותרת במקום, הנה 70-80 קמ"ש.

העד נשאל והשיב, כי החל בנסיעה במהירות רגילה, לא נסע מהר, תוך חריקת צמיגים ולא השתולל בנסיעה. העד שלל את הטענה כי במקום היה שוטר שהבחין בו נוהג באופן המתואר לעיל.

העד מסר כי הוציא את רישיון הנהיגה הרלוונטי, 3-4 לפני התאונה ונהג ללא ביטוח, שכן האופנוע שייך לאחיו והוא לקח אותו לניסיון.

עד תביעה 3, היה עד ראיה לאירוע ותיאר ב-ת/7, כיצד, במהלך סיור שגרתי בצומת הרחובות ד"ר ארליך-שבטי ישראל,

שמע לפתע חריקות צמיגים בכביש והבחין בשני אופנועים, המתחילים בנסיעה מהירה, כשברמזור דולק אור ירוק ובהמשך, בהגיעם לצומת הבא, עם רחוב עבד אל גני, שמע "רעש חזק של התנגשות" והבחין ברוכב אופנוע עף על הכביש.

בהגיעו לצומת שבנדון, הבחין ברכב הנאשמת, בצד הצפוני של הצומת ובאופנוע המעורב, בצד הדרומי וברוכב פצוע על הכביש, אך מסרב לפינוי.

עד תביעה 1, העיד כי הגיע למקום התאונה ופגש במעורבים, שלא היו מעוניינים בהתערבות משטרתית או פינוי לבית החולים.

העד תיעד את גרסת הנאשמת, לפיה, נסעה ברחוב ד"ר ארליך, התכוונה לפנות שמאלה לרחוב עבד אל גני ואז הגיע הרוכב המעורב ופגע ברכבה, בדלתות שבצד ימין.

עד תביעה 2, הגיע למקום התאונה ביום 4.4.17.

העד נחקר ואישר, כי אינו יכול לקבוע את מקום האימפקט, כיוון שלא נשלח לתאונה בזמן אמת.

העד נשאל והשיב, כי הנאשמת הייתה אמורה להבחין באופנוע מגיע ולא להתחיל בפניה שמאלה, קל וחומר, אם נשמעה חריקת צמיגים, כפי שתיאר ע"ת 3.

פרשת ההגנה

מטעם ההגנה, העידו הנאשמת ומר בן אפרת, סייר באגף "סלע" של עיריית תל אביב ולהלן גרסתם:

הנאשמת העידה כי נסעה ברחוב נתן פרץ, הגיעה לרחוב ד"ר ארליך, כאשר בכוונתה לפנות שמאלה לרחוב עבד אל גני ולפני הפניה, הביטה לשני הכיוונים, הבחינה, מימין, בכלי רכב עומדים ברמזור, החלה בפניה ונכנסה לרחוב עבד אל גני ולפתע, הגיע רוכב אופנוע ופגע בחלקו הימני אחורי של רכבה.

הנאשמת נחקרה והשיבה, כי ייתכן ונוסף על בתה, הייתה גם הסבתא ברכב, אך היא ירדה לפני התאונה.

הנאשמת אישרה, כי הנזק ברכבה, היה בחלק הימני-אחורי של רכבה וטענה, כי הפגיעה אירעה כאשר מרבית הרכב היה כבר בתוך רחוב עבד אל גני.

הנאשמת טענה, כי ייתכן והרוכב, עלה על המדרכה, לפני שפגע ברכבה ולא ידעה אם היה אופנוע נוסף במקום.

עד ההגנה, בן אפרת, היה במקום במסגרת עבודתו, יחד עם ע"ת 3.

העד העיד כי בהיותם בצומת הרחובות ד"ר ארליך-שבטי ישראל, בבדיקה של רכב, הבחין בשני אופנועים מסוג T MAX, ש"התגרו", בו ובשותפו, על ידי משיכת ידית ההאצה של האופנוע ולאחר שהאור ברמזור התחלף לירוק, החלו השניים

בנסיעה מהירה, על ידי "מכת גז, מכה מאוד חזקה" והעד ליווה אותם במבטו, עד הצומת עם רחוב עבד אל גני, אז הבחין באופנוע נכנס ברכב ומועף באוויר.

העד העריך את מהירות נסיעתם בין 70 ל-100 קמ"ש והתרשם כי ערכו תחרות ביניהם.

בהגיעו למקום התאונה, הבחין רק ברוכב המעורב ובהמשך, הגיעו בני משפחתו למקום.

העד נחקר ומסר כי האופנוע פגע בחלק הימני-אחורי של רכב הנאשמת, כאשר זו הייתה כבר לקראת סוף הפניה, בתוך רחוב עבד אל גני.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי ראיות הצדדים, העדויות והסיכומים, אני קובעת כי המאשימה לא הצליחה להוכיח, ברמה הנדרשת במשפט פלילי, כי הנאשמת אחראית לגרם התאונה שבנדון.

מגרסתם של עדי הראיה לתאונה, ע"ת 3 ועד ההגנה, עולה כי בניגוד לגרסתו של הרוכב המעורב, הנ"ל נהג במהירות מופרזת ולכל הפחות, במהירות בלתי סבירה בתנאי הדרך וערך תחרות, עם רוכב אופנוע נוסף, ביציאתם מהרמזור, בצומת שלפני מקום התאונה.

עד ההגנה, הוסיף ותמך בגרסת הנאשמת במלואה, לרבות הטענה כי הייתה כבר לקראת סיום הפניה, כאשר פגע בה הרוכב וזאת, בחלק האחורי-ימני של רכבה.

נוכח המרחקים הקצרים בין הצדדים, עובדה לגביה אין מחלוקת בין הצדדים, יש משמעות רבה למהירות נסיעתו של הרוכב, עובר לתאונה ולא ניתן לקבוע בוודאות, כי היה באפשרותה של הנאשמת להבחין בו, בטרם החלה בפניה ומכאן, כי מתעורר ספק, אם הייתה הנאשמת, בנסיבות אלה, חבה זכות קדימה לרוכב אם לאו.

לטעמי, לרוכב המעורב הייתה רשלנות תורמת משמעותית ביותר, לקרות התאונה ולכן, לשם ההכרעה בדבר אחריותה של הנאשמת, עלי להוסיף ולקבוע: **"האם אדם סביר בנעלי העברין, יכול היה וחייב היה לצפות מראש, הן את התרחשות התאונה.. והן את הדרך שבה התרחשה"** (ראה י. קדמי, על הדין בפלילים, חוק העונשין, חלק ראשון, מהדורה מעודכנת, תשס"ה - 2004, עמ' 93).

לטעמי, לא היה על הנאשמת לצפות, כי רוכב או רוכבי אופנוע, יערכו תחרות וייסעו במהירות בלתי סבירה, כל זאת ברחובות קטנים, באזור עירוני מובהק ולכן, משלא הבחינה ברכב מתקרב לצומת וכאמור לעיל, ספק אם יכולה הייתה להבחין ברכב שבנדון, לא הייתה כל מניעה, שתפנה שמאלה.

מכאן, כי ברשלנותו הגבוהה של המעורב, יש כדי לנתק את הקשר הסיבתי, בין אופן נהיגת הנאשמת לגרם התאונה

ותוצאותיה ואין זה בלתי סביר לקבוע, כי אם היה הרוכב נוסע כדין, יכולה הייתה הנאשמת להבחין בו וליתן לו זכות קדימה ולחילופין, יכול היה הרוכב להבחין ברכב הנאשמת ולעצור את האופנוע. כך או כך, יש לשער, כי ניתן היה למנוע את התאונה.

במכלול הנסיבות, איני מוצאת שיש לזקוף לחובת הנאשמת, את אי העדת הנוסעת ברכב.

לאור כל האמור לעיל והספק שהעלתה הנאשמת בדבר אחריותה לגרם התאונה, הנני קובעת כי המאשימה לא עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, לא הוכיחה אשמת הנאשמת מעבר לכל לספק סביר ולכן אני מזכה את הנאשמת מאחריות לגרם תאונת הדרכים המיוחסת לה בכתב האישום.

ניתנה היום, י"א תשרי תשע"ט, 20 ספטמבר 2018, במעמד הצדדים